

192.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI**

z dnia 19 marca 1930 r.

**Regulamin urzędowania Prokuratury Sądu
Najwyższego.**

Na podstawie art. 39, 231 ust. 2, 232 i 298 prawa o ustroju sądów powszechnych z dnia 6 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 93) zarządzam co następuje:

Część ogólna.**Przepisy wstępne.**

§ 1. Regulamin niniejszy dotyczy urzędowania Prokuratury Sądu Najwyższego w sprawach karnych i cywilnych oraz w innych sprawach powierzonych Sądowi Najwyższemu.

§ 2. Prokuratura Sądu Najwyższego sprawuje swe czynności na podstawie prawa o ustroju sądów powszechnych z dnia 6 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 93) według odnośnych przepisów postępowania sądowego oraz innych przepisów szczególnych, z odpowiednim uwzględnieniem niniejszego regulaminu oraz regulaminów sądowych i regulaminu prokuratorskiego z dnia 25 czerwca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 382).

§ 3. W razie następującej się trudności w stosowaniu przepisów regulaminowych, wątpliwości rozstrzyga treść odnośnego przepisu ustawowego.

Jeżeli dla poszczególnego przedmiotu lub przypadku brak przepisu w niniejszym regulaminie, należy stosować odpowiednio przepisy regulaminu Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 427), a jeżeli i tam brak przepisu odpowiedniego — przepisy regulaminu prokuratorskiego z dnia 25 czerwca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 382), i regulaminu ogólnego wewnętrznego urzędowania sądów apelacyjnych, okręgowych i grodzkich z dnia 24 grudnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 104, poz. 934).

§ 4. Przepis § 5 regulaminu prokuratorskiego z dnia 25 czerwca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 382) ma odpowiednie zastosowanie.

§ 5. Przez wyrażenie ogólne „prokurator Sądu Najwyższego”, użyte w niniejszym regulaminie, rozumie się: pierwszego prokuratora, prokuratorów i wiceprokuratorów Sądu Najwyższego, chyba że z danego przepisu co innego wynika.

§ 6. Użyte w niniejszym regulaminie oznaczenia k. p. k. — u. s. p. mają znaczenie, podane w § 7 regulaminu prokuratorskiego z dnia 25 czerwca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 382), oznaczonego w niniejszym regulaminie: **reg. prok.**

Regulamin Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 427) oznacza się w niniejszym regulaminie: reg. S. N.

Powołane w niniejszym regulaminie paragrafy bez bliższego oznaczenia odnoszą się do niniejszego regulaminu.

Zadania prokuratora Sądu Najwyższego.

§ 7. Prokurator Sądu Najwyższego stoi na straży ustaw.

Zadaniem jego jest dążyć, w powierzonym mu zakresie działania, do ustalenia w orzecznictwie sądów prawidłowej i jednolitej wykładni przepisów prawnych i należytego ich stosowania.

§ 8. Prokurator Sądu Najwyższego spełnia to zadanie zapomocą wniosków, składanych w poszczególnych sprawach, przez Sąd Najwyższy rozpatrywanych.

Do osiągnięcia tego celu służą prokuratorowi Sądu Najwyższego również wnioski z art. 77 u. s. p. i kasacje z art. 521 k. p. k. oraz inicjatywa do wniosków z art. 41 u. s. p.

§ 9. Pierwszy prokurator Sądu Najwyższego przedstawia Ministrowi Sprawiedliwości odpisy orzeczeń Sądu Najwyższego, zawierających rozstrzygnięcie zasadniczych lub ważniejszych zagadnień prawnych, jako też wyjaśniających przepisy, stosowane w sądach niższych błędnie lub rozbieżnie.

§ 10. Pierwszy prokurator Sądu Najwyższego przedstawia Ministrowi Sprawiedliwości swoje spostrzeżenia o błędach i zaniedbaniach urzędów prokuratorских niższych instancji.

Prokuratorzy Sądu Najwyższego powinni o spostrzeżeniach takich zawiadamiać w tym celu pisemnie pierwszego prokuratora.

§ 11. Pierwszy prokurator Sądu Najwyższego przedstawia Ministrowi Sprawiedliwości spostrzeżenia co do potrzeby zmian lub uzupełnień obowiązujących przepisów prawnych.

Podział czynności i zasady urzędowania wewnętrznego.

§ 12. Pierwszy prokurator kieruje Prokuraturą Sądu Najwyższego i wykonywa ogólny nadzór nad jej czynnościami.

§ 13. Pierwszy prokurator spełnia czynności, poruczone mu w przepisach prawnych i w niniejszym regulaminie a nadto bierze udział w pracach Prokuratury Sądu Najwyższego w zakresie, który sam oznacza.

§ 14. Pierwszy prokurator może zlecić wykonanie przekazanej mu czynności prokuratorowi Sądu Najwyższego.

§ 15. Pierwszy prokurator może poruczyć kierownictwo czynności prokuratorских przy poszcze-

gólnych izbach Sądu Najwyższego prokuratorom Sądu Najwyższego wyznaczonym za zgodą Ministra Sprawiedliwości.

§ 16. Pierwszy prokurator zarządza podział czynności w Prokuraturze Sądu Najwyższego według swego uznania; może też poszczególne sprawy lub rodzaje spraw poruczyć prokuratorom Sądu Najwyższego niezależnie od podziału czynności.

§ 17. Prokurator kierujący (§ 15) wykonywa bezpośredni nadzór nad czynnościami prokuratorскими w danej izbie, oraz wyznacza prokuratorów i wiceprokuratorów, do tej izby przeznaczonych, na poszczególne dni posiedzeń lub do poszczególnych spraw.

§ 18. Zastępcą pierwszego prokuratora jest — o ile Minister Sprawiedliwości nie wyda innego zarządzenia — najstarszy służbą prokurator kierujący (§ 15). Zastępcą prokuratora kierującego jest najstarszy służbą prokurator lub wiceprokurator danej izby, o ile pierwszy prokurator nie wyda innego zarządzenia.

§ 19. Uprawnienia przewidziane w art. 244 u. s. p. służą wyłącznie Naczelnemu Prokuratorowi i pierwszemu prokuratorowi.

§ 20. Przepisy § 19, 22, 23, 26 i 28 do 30 reg. prok. mają odpowiednie zastosowanie.

§ 21. Podpisu pierwszego prokuratora wymagają:

- a) przedstawienia, wnioski i sprawozdania składane Ministrowi Sprawiedliwości,
- b) pisma w sprawach administracji,
- c) pisma w sprawach, przekazanych pierwszemu prokuratorowi z mocy przepisów prawnych albo szczególnem zarządzeniem Ministra Sprawiedliwości lub własnem pierwszego prokuratora.

§ 22. Wnioski, skierowane do Sądu Najwyższego w poszczególnych sprawach, podpisują prokuratorzy Sądu Najwyższego, którzy wnioski te sporządzili.

§ 23. Inne pisma podpisuje prokurator kierujący odnośnej izby.

§ 24. Przepisy § 82 do 95 reg. prok. mają odpowiednie zastosowanie.

Część szczególna.

Wnioski i posiedzenia.

§ 25. Prokuratorzy Sądu Najwyższego składają Sądowi Najwyższemu wnioski w przydzielonych im sprawach samodzielnie, o ile w poszczególnych przypadkach nie znajdują zastosowania przenisys § 20 i 31 (§ 22 — 26 reg. prok.).

§ 26. Wnioski powinny być motywowane; w sprawach rozpatrywanych na skutek środków odwoławczych wnioski powinny zawierać projekt załatwienia zarzutów skargi.

§ 27. Wnioski przygotowane na wyznaczone już posiedzenie prokurator Sądu Najwyższego oddaje wraz z wokandą lub spisem i z aktami spraw przed upływem terminu, określonego w § 30 reg. S. N., sekretarjatowi Prokuratury.

§ 28. Sekretarjat Prokuratury sporządza n tychmiast dwa odpisy każdego wniosku (§ 27), oznacza je datą posiedzenia i sygnaturą Sądu Najwyższego a następnie jeden odpis, przeznaczony dla sędziego - sprawozdawcy, przesyła wraz z aktami sądowymi sekretarjatowi odnośnej izby, zaś drugi odpis wraz z oryginałem wniosku, aktami prokuratorskimi i wokandą (spisem) oddaje prokuratorowi, wyznaczonemu na posiedzenie.

§ 29. Po posiedzeniu prokurator zwraca sekretarjatowi wokandę (spis), po wpisaniu w niej wyników posiedzenia („załatwiona” lub „odroczone”), odpisy wniosków oraz akta prokuratorskie, co wszystko sekretarjat przechowuje w okładce, na której oznacza datę posiedzenia i izbę (sekcję) a okładki te składa według izb i sekcji w porządku chronologicznym dat posiedzenia.

Oryginały wniosków pozostają u prokuratora.

Odpisy wniosków w sprawach niezadowolonych sekretarjat wydaje wraz z odnośnymi aktami prokuratorskimi prokuratorowi, wyznaczonemu dla tych spraw na następne posiedzenie.

§ 30. W odniesieniu do wniosków, przygotowanych na posiedzenie, którego terminu jeszcze nie wyznaczono, przepisy § 27 — 29 ulegają zmianie o tyle, że sekretarjat drugi odpis wniosku wraz z oryginałem i aktami prokuratorskimi przechowuje osobno według izb i sekcji w porządku sygnatur Sądu Najwyższego i wydaje go z załącznikami na żądanie prokuratorowi, wyznaczonemu następnie na posiedzenie, na którym sprawa ma być załatwiona.

W wypadkach, przewidzianych w § 47 reg. S. N. odpis wniosku, przeznaczony dla Sądu Najwyższego, podpisuje prokurator Sądu Najwyższego stosownie do przepisu § 22.

§ 31. Celem omówienia bieżących kwestyj z zakresu czynności Prokuratury prokurator kierujący (§ 15) zwołuje, w terminach według swego uznania, zebrania prokuratorów Sądu Najwyższego (izby lub sekcji) zawiadamiając o zwołaniu pierwszego prokuratora.

Prokuratorzy Sądu Najwyższego powinni zawiadamiać prokuratora kierującego (§ 15) o sprawach szczególnej wagi lub budzących poważne wątpliwości prawne przed sporządzeniem wniosku.

§ 32. Prokuratorzy, czynni na posiedzeniach Sądu Najwyższego, korzystają z przepisu § 44 reg. S. N. przede wszystkim wtedy gdy orzeczenie Sądu Najwyższego rozstrzyga zasadnicze lub ważniejsze zagadnienie prawne, albo zawiera wykładnię przepi-

sów, co do których spostrzegać się daje mylna lub rozbieżna wykładnia w sądach niższych (§ 9 i 31).

Żądanie odpisu orzeczenia należy zanotować na wokandzie, a w braku jej podać w inny sposób do wiadomości sekretarjatu Prokuratury, który czuwa nad nadejściem żądanych odpisów.

§ 33. Orzeczenia te przeglądają prokuratorzy kierujący (§ 15) odnośnych izb, poczem oddają pierwszemu prokuratorowi orzeczenia, nadające się dla celów, określonych w § 9 i 11, z odpowiednim wyjaśnieniem.

§ 34. Orzeczenia te zwraca się następnie sekretarjatowi Prokuratury, który przechowuje je rocznikami według izb i sekcji w porządku sygnatur Sądu Najwyższego.

Sprawy dyscyplinarne.

§ 35. W sprawach dyscyplinarnych sędziów i prokuratorów pierwszy prokurator równocześnie z wyznaczeniem prokuratora dyscyplinarnego dla Wyższego Sądu Dyscyplinarnego (art. 143 § 2 u. s. p.) wyznacza zarazem dwóch jego zastępców.

§ 36. Prokurator dyscyplinarny wyznacza zastępców swych dla określonych spraw w myśl art. 143 § 3 u. s. p. w porozumieniu z odnośnymi prokuratorami kierującymi (§ 15).

§ 37. Pierwszy prokurator przy przydziale dyscyplinarnych spraw adwokatów i notariuszów korzysta z przepisu § 16.

§ 38. W sprawach dyscyplinarnych, rozpoznawanych na rozprawie, nie przesyła się przed rozprawą wniosku (§ 27) sądowi dyscyplinarnemu.

Sekretarjat i biurowość.

§ 39. Prokuratura Sądu Najwyższego ma sekretarjat odrębny od sekretarjatów Sądu Najwyższego.

§ 40. Sekretarjat składa się z sekretarzy Prokuratury Sądu Najwyższego, urzędników kancelaryjnych i innych funkcjonariuszów.

Do sekretarjatu Prokuratury Sądu Najwyższego mogą być wyznaczeni sekretarze i urzędnicy kancelaryjni Sądu Najwyższego.

Pierwszy prokurator oznacza zakres i rodzaj czynności każdego urzędnika sekretarjatu.

§ 41. Przepisy § 199 — 202 i 206 — 208 reg. prok. mają odpowiednie zastosowanie.

§ 42. Biurowość w sekretarjacie Sądu Najwyższego normuje niniejszy regulamin w ogólnych zarysach.

Szczegóły organizacji biurowej reguluje pierwszy prokurator.

§ 43. W Prokuraturze Sądu Najwyższego prowadzi się następujące księgi:

- 1) „Prez.” — repertorium prezydjalne (wzór),
- 2) „Pd” — repertorium dyscyplinarne (wzór),
- 3) „Po” — repertorium ogólne (wzór),
- 4) „R” — księga rozporządzeń (wzór),
- 5) terminarz posiedzeń i terminarz ogólny (wzór),
- 6) skorowidze do repertorjów: „Prez.”, „Pd”, „Po” i „R” (wzór).

§ 44. Na każdym nadchodzącym piśmie sekretarjat czyni adnotację (prezentatę), zawierającą nazwę Prokuratury, datę otrzymania pisma i liczbę załączników, poczem wciąga pismo do odpowiedniego repertorium i umieszcza na niem sygnaturę (§ 163 reg. prok.).

§ 45. Do repertorium „Prez.” należą sprawy administracji Prokuratury Sądu Najwyższego.

§ 46. Do repertorium „Pd” należy wpisywać tylko te sprawy dyscyplinarne sędziów i prokuratorów, w których Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzeka w pierwszej instancji (art. 137 lit. b u. s. p.).

Każdą taką sprawę dyscyplinarną wpisuje się tylko raz i zakłada się dla niej oddzielne akta.

Wszelkie pisma, odnoszące się do tej samej sprawy dyscyplinarnej, łączy się zarazem w porządku chronologicznym i umieszcza się w oddzielnej okładce, oznaczonej sygnaturą akt.

Przepisy § 164, 167 i 169 ustęp 1 reg. prok. mają tu odpowiednie zastosowanie.

§ 47. Do repertorium „Po” wciąga się wszystkie inne pisma, nienależące do repertorjów „Prez.”, „Pd” lub „R”.

§ 48. Spraw, których akta Sąd Najwyższy udziela Prokuraturze jedynie celem przygotowania wniosków na posiedzenie (§ 30 reg. S. N.), nie wciąga się do repertorjów.

§ 49. Do terminarza posiedzeń wpisuje się pod odnośną datą: izbę (ew. sekcję) Sądu Najwyższego, w której posiedzenie wyznaczono, skład sądzący i prokuratora.

§ 50. Do księgi rozporządzeń „R” wpisuje się nadesłane Prokuraturze rozporządzenia, zarządzenia, okólniki, pisma okólne i komanikaty Ministerstwa Sprawiedliwości oraz zarządzenia wewnętrzne pierwszego prokuratora a nadto instrukcje i zarządzenia pierwszego prezesa i prezesów Sądu Najwyższego (§ 107 reg. S. N.), o ile mają znaczenie dla Prokuratury.

§ 51. Do księgi rozporządzeń wciąga się również rozporządzenia, zarządzenia, okólniki, pisma okólne i komunikaty, ogłoszone w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Sprawiedliwości, podając w krótkich słowach ich treść i numer Dziennika, jeżeli pierwszy prokurator uzna, że mają one znaczenie dla Prokuratury Sądu Najwyższego.

Pieczenie urzędowe.

§ 52. Prokuratura Sądu Najwyższego używa pieczęci urzędowych, odpowiadających obowiązującym przepisom i zarządzeniom (rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 grudnia 1927 r. o godłach i barwach państwowych oraz o oznakach, chorągwiach i pieczęciach — Dz. U. R. P. Nr. 115, poz. 980; rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 czerwca 1928 r. o pieczęciach urzędowych — Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 593), z napisami: „Pierwszy Prokurator Sądu Najwyższego”, „Prokurator Sądu Najwyższego” (§ 2 lit. a) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 czerwca 1929 r. o pieczęciach urzędowych w Zarządzie Centralnym Ministerstwa Sprawiedliwości, jako też w sądach i urzędach wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa — Dz. U. R. P. Nr. 48, poz. 396).

§ 53. Przepisy § 212, 213 i 215 reg. prok. mają odpowiednie zastosowanie. Pieczęcie należy zamawiać wyłącznie w mennicy państwowej.

§ 54. Pieczęć wyciska się na pismach, mających stanowić dowód, w korespondencji z władzami zagranicznymi oraz w innych wypadkach, przewidzianych szczegółnemi przepisami.

Nazwa Prokuratury Sądu Najwyższego.

§ 55. Urząd Prokuratorowski Sądu Najwyższego ma nazwę: „Prokuratura Sądu Najwyższego”, zaś pierwszy prokurator: „Pierwszy Prokurator Sądu Najwyższego”.

§ 56. Na pismach, opatrzonych podpisem pierwszego prokuratora lub jego zastępcy, wypływających z jego działalności administracyjnej lub z czynności, zastrzeżonych mu w przepisach prawnych, należy używać napisu: „Pierwszy Prokurator Sądu Najwyższego”.

Na innych pismach, podpisanych przez pierwszego prokuratora, tudzież na pismach podpisanych przez prokuratora lub wiceprokuratora Sądu Najwyższego należy używać napisu: „Prokurator Sądu Najwyższego”.

§ 57. Na pismach podpisanych przez prokuratora dyscyplinarnego lub jego zastępcę (art. 143 § 2 i 3 u. s. p. i § 35 i 36) w sprawach dyscyplinarnych sędziów i prokuratorów należy używać napisów: „Prokurator Wyższego Sądu Dyscyplinarnego” i „Prokurator Najwyższego Sądu Dyscyplinarnego”.

Przepisy przechodnie i końcowe.

§ 58. Przepisy § 113 i 114 reg. S. N. mają odpowiednie zastosowanie.

Czynności Prokuratury należy w tych wypadkach dostosować do zarządzeń Sądu Najwyższego.

§ 59. Regulamin ten wchodzi w życie z dniem 1 maja 1930 r.

Kierownik Ministerstwa Sprawiedliwości: *Dutkiewicz*

Terminarz ogólny.

Dzień terminu:

Numer porządkowy	Sygnatura Prokuratury Sądu Najwyższego	Nazwisko prokuratora, któremu akt należy przedstawić	U w a g i
1	2	3	4

S k o r o w i d z.

Oznaczenie sprawy	Sygnatura akt Prokuratury	U w a g i
1	2	3